

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 922/12
01.03.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, бр. 07-00-02986/2011-03 од 12.12.2011. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.03.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним закључком одбачена је жалба тужиоца, А.А. из ..., изјављена због непоступања Владе Републике Србије, по његовом захтеву од 15.11.2011. године, као недопуштена.

У тужби, поднетој непосредно Управном суду дана 23.01.2012. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа, истичујући да је истим онемогућен у остваривању својих, Уставом загарантованих права, јер је Влада његов захтев за увид у документа која представљају информације од јавног значаја, игнорисала тиме што на захтев није ни одговорила. Указује да се Повереник не може позивати на одредбе закона, јер је исти закон јасан, односно чл. 22. предзадњи став јасно каже: "Против решења....", којег у овом случају није било. Са тих и других у тужби ближе наведених разлога, предложио је да суд

уважи тужбу и поништи закључак туженог органа.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао код разлога образложења оспореног закључка и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је решавао предмет спора без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), па је испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по налажењу Управног суда, тужени орган одбацио жалбу тужиоца, изјављену због непоступања Владе Републике Србије, по захтеву тужиоца од 15.11.2011. године, као недопуштену, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које, као правно ваљане, прихвата и овај суд. Ово стога што је према стању списка и образложењу оспореног закључка тужилац захтев од 15.11.2011. године за слободан приступ информацијама поднео Влади Републике Србије, односно органу јавне власти против чијег се решења као и у случају да на захтев не одговори у року не може изјавити жалба Поверенику, већ покренути управни спор код Управног суда, због чега је, жалба изјављена туженом органу (Поверенику за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије), недопуштена. Наиме, имајући у виду одредбу чл. 16. ст. 4. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС" бр. 120/04...36/10), према којој се жалба може изјавити Поверенику, осим у случајевима утврђеним овим законом, ако орган власти супротно чл. 16. ст. 1. истог закона, не одговори у прописаном року на захтев тужиоца, те одредбу чл. 22. ст. 2. истог закона, којим је прописано да се против решења Народне скупштине, председника Републике, Владе Републике Србије, Врховног суда Србије (сада Врховног касационог суда), Уставног суда, Републичког јавног тужиоца не може изјавити жалба Поверенику, то је, по оцени овог суда правилно тужени орган оспореним закључком одбацио жалбу тужиоца, као недопуштену.

Суд је ценио све наводе тужбе за које је нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног закључка, јер је истим тужилац није донео у сумњу законитост закључка туженог органа.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, према којој суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.03.2012. године, 20 У. 922/12

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа - судија
Гордана Цакула,с.р.

за тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДР/2012